

om uit Hitlers hand te eten
 wilt g' aan 't hakenkruis nu slaan
 Holland, voor wat zilverlingen.
 't Judasloon kunt gij bedingen
 maar de doden klagen U aan!¹

Uit zijn gehele omgeving, waar men veelal niet geweten had hoe pro-Duits hij was, ontving Seyffardt vijandige reacties; het bestuur van de Duinoordkerk waar hij jarenlang de diensten bijgewoond had, weigerde het kerkgebouw ter beschikking te stellen voor het huwelijk van zijn dochter. Even pijnlijk trof het hem dat van de vele militairen, hoge en lage, die rechtstreeks onder hem gediend hadden, nagenoeg niemand (er was slechts één uitzondering: een onderofficier) bereid was, tot zijn 'Vrijwilligerslegioen Nederland' toe te treden. Ook Mussert zat hem dwars: eerst hield deze alle aanmeldingen van vrijwilligers vast die bij de NSB binnengekomen waren (Seys-Inquart moest persoonlijk interveniëren om ze los te krijgen), vervolgens overlaadde Mussert Seyffardt met verwijten wegens zijn eigenmachtig optreden en tenslotte eiste de leider der NSB dat Seyffardts naaste medewerker op diens hoofdkwartier, Kleyn, die van het lidmaatschap der NSNAP verdacht werd, onmiddellijk zou verdwijnen; en Kleyn verdween. In zijn politiek geïsoleerde positie kon Seyffardt zich geen permanente ruzie met Mussert veroorloven. De strijdbijl werd begraven: op 7 augustus liet Seyffardt zich als 'sympathiserende no. 1' in het stamboek van de NSB inschrijven.²

Seyffardts strijd met de *SS-Ergänzungsstelle Nordwest* duurde daarentegen voort. Leib en de zijnen deden hun uiterste best, ieder die zich voor het Legioen kwam aanmelden, naar de *SS-Standarte 'Westland'* over te hevelen. Bij de keuringen werd Seyffardts hoofdkwartier uitgeschakeld en tot zijn ergernis vernam Seyffardt spoedig dat allerlei twijfelachtige elementen goedgekeurd werden. Een Nederlands kader (het was publiekelijk door hem beloofd!) kon hij niet vinden; van de ca. zeventig Nederlandse officieren en onderofficieren die zich kwamen aanmelden, bleken hoogstens dertig voor uitzending geschikt. Ook de sociale zorg voor de families der vrijwilligers haalde Leib naar zich toe. Seyffardt, de acht-en-zestigjarige, als luitenant-generaal in actieve dienst bezoldigde 'Commandant van het Vrijwilligerslegioen Nederland' (dat werd zijn titel), had niets te commanderen. Hij kon niet eens voorkomen dat Leib een van de schaarse auto's inpikte die aan zijn 'hoofdkwartier' toegewezen waren.

¹ *De Vonk*, 10 (eind juli 1941), p. 5. ² Invulformulier in NSB, 42 j.